

Chop-suey de vedella

Un relat de: [Francesc Piñol](#)

CHOP- SUEY DE VEDELLA

"El món es un càncer que es devora ell mateix " Henry Miler

Ara visc al casc antic. Les gotes de quisca salpiquen per arreu i totes les cadires estan fora del seu lloc. Cel clar d'estiu, cel ras, sense cap borralló de núvol. Façanes repintades que s'estenen, gesticulant, davant d'una decrepitud mal portada.

Potser sigui el vint-i-tants d'agost. He deixat de portar el compte de la data

en que visc.... Em venen records del meu somni darrer, hi han intervals buits

: " penso que el món es fons i jo sóc reduït al límit de les dimensions conegudes... Com únic punt de referència a la negror de la vida on em trobo... Un crit, únic, potent, fa retornar la claror, que ho inunda tot, en

principi, carn transparent, lluminosa, bruna. Després una dona, però no qualsevol..., sinó la Dona, que Així envolta l'únic punt, l'absorbeix i jo finalment sóc dins. Formo part de la Dona i el món no existeix....

Endormiscar-se, somniar...

Capcinejo, al mirall, entre les grogues fotografies conegudes, sobretot un rostre, ple de la fosca màgia nocturna.. el temps era aliat del meu neguit, però en el calendari no hi manquen les dates i totes acaben per adaptar-se a l'existència d'aquells ulls sense nom, sense amo. Penso en aquell altre dia, terrible, on es va ensorrar tot lo meu, la soledat, per primer cop Tu no hi eres i jo restava sol i mort. A les hores vaig tornar a tenir la sensació estranya d'estar adormit i despert a l'hora i a l'hora em semblava estar adormit del tot. Ara em veig forçat a viure tan despresa, tan furiosament, que amb prou feina em queda temps de desxifrar el que soc i apuntar meditativament l'essència.... Em despertà del tot el soroll, un soroll ben sec. Primer vaig pensar que quelcom queia a terra fent-se miques, després vaig adonar-me'n..... llarg, tot el que el cos donava de mi, m'estirava a terra. Havia estat un llarg somni, millor dit somnis variats i sensacions ofegants que s'havien fet presents. Vaig mirar l'hora.... Les Quatre, feia poc més d'una que m'havia ficat al llit. La llengua raspava en la seva cambra humida. Vaig encendre la llum de la tauleta de nit... una llum horrible..que s'havia arrelat a la meua vida com s'arrelen les males herbes, en aixecar-me vaig obri la persiana del meu cau, després la de la sala, del menjador... una a una totes les del pis, de totes les cambres. Per fi amb una tassa de Café a la ma, vaig vagar per la casa, als vidres, l'humitat s'arapava llepant extensions uniformes i transparents. Afora, plovia i la nit feia olor a sardines.... Vaig recordar..... "i ella pujà els graons de dos en dos, que ens portaven fins al seu pis. Jo, la seguia. Obrí la porta i m'invità a passar. El primer que m' enamorà fou la forma subtil de les seves cames. Eren perfectes. D'una perfecció raríssima que es perllongava per la resta del seu cos. Des. de la sina pronunciada fins els seus ulls mediterranis i tranquils. Aquells ulls que em varen mirar, per primer cop, tan sols feia unes poques hores d'aquell dia .Em prenia una cervesa. Amb l'últim xarrup, aparegué la seva imatge re flectada cristal·linament a l'envol tori buit de líquid. Semblava absent i seia a un racó d'aquell bar rònc..."... Els records anaven i venien... com cops de mar blava a la ment..... Tan sols varen ser set dies.... Plens de força ... d'amor ... de cuidades paraules, de trencar marges estrictes de pell... Al fons la ciutat en negre, sembla reposar damunt d'un cos que respira...i jo seguia sol, restava una mica mes mort...Mai Hagués pensat que amb el temps el meu cor quasi en silenci fins ara, podia bategar de tal manera altra cop, com si volgués escapolar-se'n de tot el que me envoltava, fugir. Estava segur, ara, estava segur.... Eren sentiments subtils al principi però que de mica en mica, prenién possessió del meu cos, fent-se més sòlids, grans, inequívocs....no ho podia obviar.... Em sentia culpable d'estimar...s'havia produït un terratrèmol i les sacsades eren prou fortes com per ignorar-les, eren les sacsades de fusta, de taüt que enterrava altres temps antics. Bé, devia deixar endarrere les meves pors..devia deixar-me portar per els braços d'aquella sensacióVaig obrir la finestra i endinsar el meu rostre a l'humitat de la nit... vaig obrir els ulls...obri la boca .. i el crit inundà el silenci, inundà el ciment, els arbres de la plaça, els fanals de llum blanca....

- iiiiij T. ESTIMOOOOOOOOOOO iiiiijiiii

- iiiiijiiET DESITJOOOOOiiiiijii

- iiiiET VULLLLLLLiiiiijii

-amor meuiiiiij.....

El meu cos s'alliberà.....

El silenci tornà a restablir el seu ordre.....

Sobtadament un soroll familiar... una musiqueta insistent, repetitiva ..em va fer donar giravolta i el meus ulls el varen trobar.. el Mobil no deixava de sonar....

-SI?

-Hola, va dir ella...

-(el meu cor tornà a volguér cridar...)

Tan sols varen ser unes poques paraules

-Etic amb un altra

-Diguem..... (vaig poguer dir.. les paraules s,'amuntegaven , amb presa a la gola però no volien sortir, el meu cor volia xisclar)

-Tu dic jo ,abans de que tu digui algú d'altra

-(Silenci)

-Ja fa uns mesos... el coneixia abans de lo nostre

-(silenci).....et desitjo el millor.... (El meu cor s,aturà en aquest moment)

-..... i folla millor que tu!!!

Les paraules es van esvair.. el telèfon va callar de sobte... el meu cor s,arrossà, la meva gola es tancà ...i jo restava reduït a un únic punt de l,estança... sol i mort.